

Den koreanska diasporan

Tobias Hübinette
(ur *Um & Yang* 4/2000)

5 800 000 etniska koreaner beräknas idag leva utanför den koreanska halvön, det vill säga vare sig i Nord- eller Sydkorea. Proportionellt handlar detta om samma nivåer som de klassiska diaspororna kineser, indier, irländare, italienare eller judar. 1997 inrättade den sydkoreanska regeringen myndigheten Overseas Koreans Foundation för att stärka kontakten mellan hemlandet och landsmännen i exil, en kontakt som under efterkrigstiden har betytt mycket för både Nord- och Sydkorea. Under IMF-krisen 1997-98 var det ekonomiska stödet från exilkoreaner avgörande för att lyfta Sydkorea ur långkonjunkturen, medan det ekonomiska och moraliska stödet från stora delar av den japanska minoriteten i Japan länge har hållit Nordkorea flytande. Det är anmärkningsvärt att den koreanska diasporan som täcker 140 länder på alla kontinenter knappt har 150 år på nacken. Detta är ett försök till en historisk översikt över den koreanska diasporan. Framställningen bygger i första hand på professor Lee Kwang-kyus studie Overseas Koreans från i år.

Tidiga emigranter

Paekche, ett av de tre kungarikena, hade starka band med Japan och koreanska munkar som Wonhyo och Wangin som införde kinesisk kultur i form av buddhism och bruket av kinesiska tecken till grannlandet. I samband med Paekches undergång 660 lämnade stora delar av de övre skikten hemlandet för Japan, och än idag finns japanska klaner som räknar sitt ursprung till invandrare från Paekche.

747-51 ledde general Kao Hsien-chih, korean i tjänst hos den kinesiska Tang-dynastin, ett legendariskt fälttåg mot tibetanerna och araberna som slutade i nederlag mot de sistnämnda i slaget vid Talas 751.

När mongolernas inflytande över Koryo-dynastin var som störst på 1200-talet bortfördes 200 000 koreaner som krigsfångar och gisslan inklusive prinsar och prinsessor tillhörande kungafamiljen. Mongolerna hade särskilt fattat tycke för koreanska kvinnor och en av dessa, kejsarinnan Chi, utövade ett stort inflytande vid Yuan-hovet i egenskap av konkubin till kejsar Shun Ti.

Från 1300-talet härjade japanska pirater längs den koreanska kusten i jakt på rikedomar och slavar. 1496 köpte en italiensk köpman från Venedig på besök i Japan en koreansk slav, tog med denne till Europa och gav honom namnet Antonio Corea efter att år 1500 ha adopterat denne som sin son. Fortfarande finns hundratals italienare med efternamnet Corea som räknar denne tidige adoptivkorean som sin anfader.

Under den japanska invasionen av Korea 1592-98 bortfördes tusentals koreanska hantverkare och lärda som krigsbyte till Japan, likaså till Manchuriet under den manchuriska invasionen 1627-36. Därefter valde Korea att stänga sina gränser mot omvärlden, en isolering som varade fram till den sena Choson-dynastin från andra hälften av 1800-talet.

Risbönder i Kina och Ryssland

1860 bosatte sig de första koreanska bönderna i Manchuriet på andra sidan Tuman-floden längs den kinesisk-koreanska gränsen. De koreanska böndernas erfarenheter av ett kargt klimat välkomnades av Chin-dynastin som uppmuntrade uppodlandet av det egna hemlandet Manchuriet. Emigrationen fick ytterligare en skjuts med svältåren i norra Korea 1869-71. 1883 inrättades en myndighet som övervakade den koreanska bosättningen i Jilin-provinsen. Kineserna utgjorde mindre än en fjärdedel av befolkningen, men trots detta tilläts koreanerna inte äga mark utan fick i stället finna sig i en roll som arrendatorer. Koreanerna påtvingades också kinesiska kläder och kinesisk hårfrisyr. 1907 levde 50 000 koreaner som risbönder i Jilin-provinsen koncentrerade till Yonbyon-området.

Från 1863 började koreanska bönder bosätta sig i den ryska Stilla havskust-provinsen. 1869 utgjordes en femtedel av befolkningen i provinsen av koreaner. Faktum är att fram till 1882 bodde fler koreaner i provinsen än ryssar. Den tsarryska guvernören uppmuntrade bosättning i den glest befolkade regionen men krävde samtidigt att koreanerna skulle lära sig ryska och konvertera till kristendomen i dess rysk-ortodoxa tappning. 1908 uppgick den koreanska befolkningen i Stilla havs-provinsen till 45 000 bosatta i helkoreanska städer som Sinhanchon utanför Vladivostok.

Kulier i USA och Mexiko

Efter slaveriets avskaffande under andra hälften av 1800-talet ersattes de afrikanska slavarna av asiatiska kontraktsarbetare, så kallade kulier, på plantagen i de europeiska kolonierna. Kulierna som i första hand hämtades från Indien och Kina behandlades i praktiken som slavar och möjligheterna att återvända hem var få. 1903 anlände den första skeppslasten med kulier från Korea till Hawaii, och fram till 1905 hade 7000 koreaner satts in att arbeta på sockerplantagerna på ön. Koreanerna på Hawaii övergick vid ankomsten i allmänhet till kristendomen i dess protestantiska form och inledde därmed traditionen att bilda kyrkor som den sammanhållande länken i exilen. 1910 befann sig även 500 koreaner i Kalifornien där de arbetade på fruktodlingarna.

1905 anlände ett tusen koreaner till Mexiko där de omedelbart såldes som slavar till kaktusplantagen på Yucatan-halvön. Omkring 20 000 av denna grupps efterkommande lever idag som "coreanos" i djup fattigdom i trakterna kring provinshuvudstaden Merida där de till och med står under mayaindianerna.

Gerillakrigare i Manchuriet

Från 1905, formellt från 1910, förvandlades Korea till en japansk koloni och skulle så förbli till 1945. Under kolonialtidens första år lämnade tiotusentals koreanska patrioter under påtvingad landsflykt landet för att fortsätta kampen mot japanerna i exil.

Särskilt i Manchuriet utvecklades något av en väpnad folkrörelse mot japanerna och flera regelrätta arméer sattes upp som stred mot det expanderande japanska imperiet. 1909 dödade koreanen An Chung-kun den japanske premiärministern Ito Hirobumi på järnvägsstationen i Harbin. Efter kinesiska revolutionen 1911 och första världskriget 1914-18 tillskansade sig Japan fria händer i Manchuriet, även om den formella annekteringen inte ägde rum förrän 1932.

Första mars-rörelsen 1919, det folkliga icke-våldsupproret mot Japan, spred sig även till koreanerna i Manchuriet och samma år upprättades en nationell exilregering i Shanghai. 1920 besegrade en koreansk gerillagrupp under ledning av Kim Chwa-jin en japansk truppstyrka vid Chongsan-ri, och som hämnd för nederlaget dödades över 3000 koreaner.

Efter annekteringen 1932 reducerades den väpnade kampen till gerillakrig samtidigt som inbördeskriget mellan kommunister och nationalister rasade i Kina. Majoriteten av koreanerna i Kina valde kommunisternas sida och en koreansk frivilligarmé deltog i Maos långa marsch 1934-35. 1936 befann sig 875 000 koreaner i Manchuriet, en siffra som skulle komma att öka till två miljoner 1945.

Efter att nationalister och kommunister i Kina enats mot den japanska invasionsarmén 1937 intensifierades den koreanska gerillakampen mot japanerna. En av gerillaledarna var Nordkoreas blivande ledare Kim Il-sung. Koreaner i Kina deltog i strider in i det sista fram till 1949 då kommunisterna segrade över nationalisterna. Många av de 70 000 veteranerna från det kinesiska inbördeskriget kom att bilda stommen i den nordkoreanska armén under Koreakriget.

Repression i Sovjet och patriotisk verksamhet i USA

1907 instiftade Ryssland en anti-koreansk lag som fråntog koreanerna rätten att inneha egendom. Lagen som var en eftergift mot Japan innebar att den koreanska kolonin i Ryssland närmast gjordes rättslösa. Under det ryska inbördeskriget 1918-20, ett allas krig mot alla, valde den koreanska befolkningen i Stilla havs-provinsen att i första hand bekämpa mot den japanska interventionsarmé. 1920 svarade japanerna med att bränna ned Sinhanchon och anställa en massaker på 700 koreaner i den närbelägna staden Iman.

1937, när kinesisk-japanska kriget utbröt, valde Sovjets ledare Stalin att i preventivt syfte deportera samtliga 180 000 koreaner från Stilla havs-provinsen till Centralasien, i första hand de turkiska republikerna Uzbekistan och Kazachstan. Innan deportationen lät Stalin 2500 koreanska ledare "försvinna", och 1938 förbjöds det koreanska språket i det sovjetiska skolväsendet. En tvångsassimilering inleddes som idag har lett fram till att majoriteten av de koreaner som lever i Centralasien inte längre talar sitt eget språk.

Även bland koreanerna i USA utvecklades en nationalistisk rörelse under kolonialtiden som leddes av Sydkoreas blivande förste president Yi Sung-man. 1920 levde de flesta koreanerna utanför Hawaii i Kalifornien med störst koncentration i Los Angeles, idag fortfarande centrum för koreanerna i USA. 200 koreaner tjänstgjorde i den amerikanska armén under andra världskriget. 1945 uppgick den koreanska befolkningen i USA till 10 000.

Slavarbetare i Japan

De första koreanska invandrarna i Japan under modern tid bestod av studenter kring förra sekelskiftet. Efter Japans annektering av Korea 1910 inleddes en arbetskraftsinvandring som särskilt efter det misslyckade Första

mars-upproret 1919 ledde till att tiotusentals koreaner flyttade till Japan där de i första hand bosatte sig i Osaka, sedan dess centrum för den koreanska minoriteten i Japan.

Under jordbävningen i Tokyo 1923 iscensattes regelrätta pogromer mot koreanerna i Japan med uppemot 20 000 döda som följd. Koreanerna anklagades för att förgifta brunnar och planera uppror. Överhuvudtaget behandlades koreanerna som andra klassens medborgare, särskilt efter 1937 då gästarbetarna omvandlades till regelrätta slavarbetare i den militariserade japanska industrin.

Mellan åren 1939-45 tvångsmobiliserades över 1 500 000 koreaner av japanerna. 200 000 kvinnor tvingades tjänstgöra vid den japanska arméns fältbordeller och 265 000 män iklädde sig japansk uniform varav 140 000 stupade under andra världskriget. Dessutom avled 64 000 koreanska slavarbetare i den japanska krigsindustrin, bland annat som gruvarbetare på Sachalin-halvön och i samband med atombombningen av Nagasaki 1945. Vid Japans kapitulation 1945 befann sig totalt två miljoner koreaner i Japan.

Koreakriget

1945 delades Korea mellan Sovjet och USA, och 1950-53 rasade Koreakriget vilket fick en avgörande betydelse för den fortsatta emigrationen från halvön. Nordkorea stängdes helt för utvandring i och med statens grundande 1948, medan Sydkorea inledde en medveten emigrationspolitik som ett sätt att lösa efterkrigstidens sociala problem.

1954 initierade den sydkoreanska regeringen ett program för att adoptera bort de blandbarn som var ett resultat av de amerikanska truppernas krigsinsats i Korea. Detta kom att bli ursprunget till bortadoptionen av hittills 150 000 barn till ett 20-tal länder i Väst varav runt 90 000 till USA och 50 000 till Europa.

Ett annat direkt resultat av kriget var de 6500 koreanska kvinnor som fram till 1965 medföljde de amerikanska soldaterna som fruar till USA. Idag beräknas totalt 15 000 koreanska kvinnor leva som fruar i eller i omedelbar anslutning till militärbaserna i USA.

En tredje utvandrargrupp från Sydkorea var de blivande tjänstemän i den unga staten som fick sin utbildning vid amerikanska universitet.

En mindre grupp krigsfångar från båda sidor vägrade att inte låta sig repatrieras efter vapenstilleståndet 1953 utan valde i stället att utvandra till neutral mark. 1956 anlände de första koreanska invandrarna till Argentina och Brasilien varav majoriteten hade nordkoreanskt ursprung.

Koreanerna i Kina efter 1945

Koreaner utgör idag den 11:e största etniska minoriteten i Kina med över två miljoner företrädare. Befolkningen är koncentrerad till Jilin-, Heilong Jiang- och Liaoning-provinserna i Manchuriet, totalt 1 750 000 invånare: den självstyrande Yonbyon-prefekturen med residensstaden Yonkil och 850 000 invånare samt det autonoma länet Changbak och 42 helkoreanska byar. Dessutom finns relativt stora koreanska minoriteter i städer som Beijing och Shanghai.

Det kommunistiska maktövertagandet 1949 innebar att koreanerna i Kina inte bara tillerkändes självstyre utan också rätten till landäggande med samma rättigheter som kineser och möjlighet till egen utbildning på koreanska. Under Koreakriget 1950-53 deltog över 10 000 etniska koreaner på Nordkoreas sida i den kinesiska frivilligarmén som sattes in från och med vintern 1950-51. Koreanerna i Kina har traditionellt varit trogna den kommunistiska regimen ändå från dess grundande.

Majoriteten av koreanerna i Manchuriet sysslar idag med jordbruk samtidigt som utbildningsnivån är högre än bland de flesta andra minoriteter. Den koreanska stadsbefolkningen, bland annat 600 000 av tre miljoner invånare i Manchuriets huvudstad Shenyang, lever dock med en relativt låg materiell standard. Kända koreaner i Kina är bland annat Zhao Nanqi, medlem av det kinesiska kommunistpartiets centralkommitté 1982-97. Genom sin geografiska belägenhet längs den nordkoreanska gränsen spelar koreanerna i Kina idag en avgörande roll i skyddandet och vidaretransporteringen av nordkoreanska flyktingar.

Assimilation i Centralasien

Efter deportationen till Centralasien 1937 och förbudet mot det koreanska språket inom skolväsendet året därpå påskyndades den koreanska minoritetens assimilation med den i huvudsak turkiska omgivningen. Under Sovjet-tiden drev koreanerna 34 egna kolchoser och sovchoser i regionen varav Politotdel Kolchoz utanför Tasjkent i Uzbekistan räknades som ett mönsterkollektiv. De koreanska jordbrukskollektiven odlade bland annat bomull, äpplen, korn och hampa men också ris, en gröda vars odling koreanerna fullständigt monopoliserar.

Koreanerna i Centralasien räknas som den mest assimilerade koreanska minoriteten utanför Koreahalvön, och blandäktenskap med framför allt judar är vanliga. En tredjedel av befolkningen beräknas vara uppblandad, och inte mer en femtedel har koreanska som sitt förstaspråk trots att förbudet mot språket i skolundervisningen upphävdes i och med kommunismens fall 1990. Majoriteten av koreanerna har dock valt att behålla sina egna familjenamn.

Totalt utgör koreanerna med en koncentrerad befolkning på 323 000 i de idag självständiga turkiska republikerna Uzbekistan, Kazakstan, Kirgizistan, Tadzjikistan och Turkmenistan den 28:e största etniska minoriteten i före detta Sovjet. Särskilt efter OS i Seoul 1988 har kontakterna med Sydkorea gradvis ökat från att tidigare närmast ha varit en bortglömd minoritet som halvhjärtat gett sitt stöd till Nordkorea.

Andra större grupper av koreaner hittas på Sachalin-halvön där 40 000 räknar sitt ursprung till de gruvarbetare som tvångstransporterades dit under den japanska kolonialtiden, i trakterna kring Vladivostok samt i Ryssland och Ukraina. Kända koreaner i Ryssland är bland annat författaren Anatolij Kim och Viktor Tsoj, sångare i bandet Kino som inledde den moderna ryska rockmusiken under 1980-talet.

Diskriminering i Japan

Efter Japans kapitulation 1945 valde en tredjedel av koreanerna att stanna kvar som landets enda större minoritet. Koreanerna som idag räknar 660 000 är koncentrerade till Osaka med 234 000 invånare samt till Tokyo, Nagoya och Yokohama.

Den japanska regeringen valde att fortsätta att behandla koreanerna som andra klassens medborgare. Bland annat förvägrades koreanerna medborgarskap, rösträtt och sociala förmåner samtidigt som de tvingades registrera sig med fingeravtryck hos den japanska polisen i egenskap av potentiella förbrytare och landsförrädare och ständigt bära ett speciellt ID-kort som för alltid dömde dem till marginalisering och diskriminering. Allt detta har lett till att majoriteten av koreanerna i Japan bildar en egen etnisk underklass med fattigdom, ghettobildning och hög kriminalitet som följd. Bland annat domineras stora delar av den japanska maffian, yakuzan, av etniska koreaner samtidigt som dominansen bland spelhålor och spelklubbar varje år ger Nordkorea ett extra tillskott i statskassan. En stor del av den koreanska minoriteten i Japan stöder nämligen Nordkorea genom organisationen Chochongnyon. 1959-67 utvandrade 100 000 pro-nordkoreaner till Nordkorea från den koreanska minoriteten i Japan. Chochongnyon har under årens lopp fört ett lågskaligt inbördeskrig mot pro-sydkoreanska organisationen Mindan som ibland har lett till dödsoffer. De rivaliserande organisationerna har egna dagstidningar, underorganisationer och skolor samtidigt som de trots allt har kunnat enas i anti-diskrimineringskampanjer mot den japanska minoritetspolitiken. Symptomatiskt är många av de kända koreanerna i Japan författare som Yu Mi-ri som beskriver situationen som etnisk korean i Japan i litterär form.

På senare har dock en mindre våg av naturaliseringar och ingifte i japanska familjer ägt rum. Att bli japansk medborgare kräver dock antagandet av ett heljapanskt namn, och i praktiken är en naturalisering förbehållet de mer välbärgade. Ett exempel på en välintegrerad etnisk korean i Japan är grundaren till varuhuset och industrigruppen Lotte. Bland koreaner som fortfarande lever i helkoreanska stadsdelar har i stället en ökad etnisk medvetenhet vuxit sig starkare på sistone. Bland annat bildas egna koreanska organisationer bland ungdomar och studenter som driver privatundervisning i koreanska språket och koreansk historia.

Medelklassutvandring till Nordamerika

Från och med 1962 förde Sydkorea en medveten emigrationspolitik för att motverka den tilltagande befolkningstillväxten. 1965 ändrade USA sin tidigare rasistiska fientliga immigrationspolitik som favoriserat vita invandrare från Europa. En årlig kvot på 20 000 fastställdes för Sydkorea, en siffra som 1976 utökades till 30 000. Ungefär samtidigt inleddes också den koreanska invandringen till Kanada.

Tio år senare befann sig 200 000 koreaner i USA, och efter en utvandringstopp under 1980-talet hyser landet idag den största koreanska befolkningen utanför Koreahalvön, lite mer än två miljoner. De koreaner som utvandrat till USA kännetecknas av hög utbildning och småföretagaranda, vilket har fått till följd att koreanerna i USA betraktas som en "modellminoritet" som ofta jämförs med judar. Regionalt har en förhållandevis stor del sitt ursprung i Nordkorea eller Cholla-provinsen vilket förklaras av den repression som rådde mot dessa under militärdiktaturerna 1961-92. Koreanerna i USA kännetecknas också en hög form av inre organisation med protestantiska kyrkor som navet i det egna nätverket.

Los Angeles med sin Koreatown vars befolkningen ökade från 5000 till 150 000 under en tioårsperiod är fortfarande det koreanska medelpunkten i USA med över 650 000 invånare. Under kravallerna i Los Angeles 1992 drabbades Koreatown hårt och stora delar av stadsdelen brändes ned fullständigt. På andra plats kommer New York med närmare 500 000 koreaner som fullständigt dominerar frukt- och grönsakshandeln samt den amerikanska motsvarigheten till mindre kaféer med livsmedelshandel, så kallat "Delis". Chicago, San Francisco,

och Seattle är också städer med stora koreanska befolkningar. Bland kända koreanska invandrare i USA kan nämnas golfspelaren Pak Se-ri och basebollspelaren Park Chan-ho. För Kanadas del slutligen är den koreanska befolkningen koncentrerad till Toronto och Vancouver.

Arbetskraftsinvandring till Europa och Latinamerika

1963 anlände de första gruvarbetarna och sjuksköterskorna till Västtyskland, en arbetskraftsinvandring som fortsatte fram till 1977. Idag lever över 25 000 koreaner i det återförenade Tyskland, det viktigaste landet för koreaner i Europa. En mindre grupp koreaner som anlände till både Tyskland och andra västeuropeiska länder var dissidenter från Sydkorea. Den koreanska invandringen till Europa har dock dominerats av adoptivkoreaner varav 23 000 är koncentrerade till Skandinavien. Efter Tyskland är Storbritannien och Frankrike de viktigaste emigrationsländerna i Europa. Bland kända koreaner i Europa hittas kompositören Yun Isang och fotbollsspelaren Cha Bum-jeun i Tyskland, violinisten Chung Kyung-wha i England samt pianisten Paik Kun-woo.

1963 inleddes den stora koreanska invandringen till Latinamerika, företrädesvis till Argentina, Brasilien och Paraguay där majoriteten har bosatt sig i storstäderna som småföretagare efter flera misslyckade försök med jordbruk. I Argentina dominerar koreanerna grönsaks- och frukthandeln, medan de är märkbara i textilindustrin i Brasilien.

70-talet

Det sydkoreanska deltagandet på USAs sida i Vietnamkriget 1965-73 ledde till att emigrationen till Sydostasien och Oceanien inleddes på allvar. 100 000-tals koreaner befann sig i Sydostasien vid Sydkoreas tillbakadragande 1973, inte bara som soldater utan också som ingenjörer, företagare och arbetare av olika slag.

Redan under 1950-talet hade de första koreanerna flyttat till Taiwan, Hongkong och Macau, men i och med Vietnamkriget upprättades permanenta koreanska kolonier i länder som Filippinerna, Indonesien och Thailand. 1973 ändrade Australien sin tidigare "White Australia-policy" till en mer öppen immigrationspolitik. Därmed blev Australien med Sydney som centrum liksom Nya Zeeland nya mål för koreanska utvandrare.

Under 1970-talet inleddes också en mindre omfattande utvandring till Sydasiens, Mellanöstern och Afrika. De koreanska invandrarna i dessa regioner utgörs i huvudsak av en blandning av småföretagare och tillfälliga gästarbetare, bland annat i oljeindustrin. Värt att notera är att koreaners relation till araber enbart har varit god. Det finns bland annat en relativt stor koreansk koloni i det av Väst så avskydda Libyen, och under Gulfkriget behandlades koreanerna i Kuwait väl av den irakiska ockupationsmakten.

Utlandskoreaner 1999 (exklusive adoptivkoreaner)

Regioner

Kina	2 043 578
Japan	660 214
Övriga Asien	49 965
Oceanien	57 543
USA	2 057 546
Kanada	111 041
Latinamerika	102 806
Ryssland	223 100
Uzbekistan	181 241
Kazakstan	113 000

Övriga OSS	30 484
Tyskland	25 669
Övriga Europa	38 798
Mellanöstern	6326
Afrika	4215
Totalt	5 644 558

Länder (över 1000 invånare)

USA	2 057 546
Kina	2 043 578
Japan	660 214
Ryssland	223 100
Uzbekistan	181 241
Kazakstan	113 000
Kanada	111 041
Brasilien	46 916
Australien	44 833
Argentina	31 248
Tyskland	25 669
Kirgizistan	20 000
Nya Zeeland	12 710
Storbritannien	10 836
Paraguay	10 412
Frankrike	10 265
Filippinerna	10 137
Indonesien	10 078
Ukraina	8939
Thailand	7218
Tadzjikistan	6228
Vietnam	5544
Italien	5495
Singapore	4150
Guatemala	4128
Taiwan	3324
Spanien	3232
Turkmenistan	2500
Malaysia	2310
Mexiko	2279
Österrike	1613
Chile	1487
Saudiarabien	1482
Libyen	1441
Sri Lanka	1200
Vitryssland	1200
Sydafrika	1061
Schweiz	1120
Holland	1003

Övriga länder (under 1000 invånare)

Asien

Indien	981
Bangladesh	947
Mongoliet	673
Förenade Arabemiraten	613
Burma	496
Turkiet	464
Pakistan	405
Kuwait	400
Israel	397
Fiji	384
Kambodja	272
Iran	257
Papua Nya Guinea	224
Nepal	190
Brunei	176
Jordanien	145
Brunei	129
Laos	129
Bahrain	125
Yemen	115
Palau	98
Qatar	65
Mikronesien	38
Marshallöarna	35
Salomonöarna	34
Oman	26
Azerbajdzjan	20
Palestina	9
Irak	8
Syrien	8
Maldiverna	7
Bhutan	6
Libanon	6
Vanuatu	6

Sydamerika

Bolivia	977
Peru	810
Ecuador	762
Honduras	759
Colombia	646
Dominikanska republiken	584
El Salvador	360
Panama	308
Costa Rica	295
Venezuela	277
Surinam	201
Uruguay	94
Nicaragua	68
Jamaica	31
Guyana	22
Trinidad och Tobago	17
Haiti	6
Saint Lucia	2

Europa

Sverige	990
Polen	820
Belgien	521
Rumänien	364
Ungern	323
Norge	285
Grekland	269
Moldavien	269
Danmark	240
Tjeckien	211
Irland	151
Portugal	142
Bulgarien	112
Finland	112
Luxemburg	58
Georgien	50
Albanien	42
Serbien	32
Litauen	26
Kroatien	21
Slovenien	16
Slovakien	14
Armenien	10
Estland	7
Bosnien	6
Cypern	6
Island	6
Lettland	3

Afrika

Egypten	583
Kenya	510
Ghana	488
Marocko	337
Elfenbenskusten	256
Gabon	175
Tanzania	160
Uganda	138
Senegal	136
Eritrea	135
Sudan	130
Nigeria	115
Botswana	107
Kamerun	101
Tunisien	98
Etiopien	91
Madagaskar	84
Zaire	82
Mauritanien	81
Togo	78
Zimbabwe	77
Malawi	75
Lesotho	38
Zambia	36
Angola	35
Guinea	32
Burkina Faso	30

Benin	26
Gambia	21
Swaziland	19
Mali	17
Liberia	15
Niger	14
Centralafrikanska republiken	12
Algeriet	11
Kongo	11
Mozambique	9
Namibia	6
Guinea Bissau	4
Tchad	4
Rwanda	3
Ekvatorialguinea	2
Kap Verde	1

Sammanställning: Tobias Hübinette

Källa: Overseas Korean Foundation